

AKSELI 3/2004

Pääkirjoitus – Sinikka Ala-Paavola: Toivo elää yhä naisissa

Tämän alkusyksyn eittämättä merkittävimpiä tapahtumia oli irakilaiden naisvieraidemme käynti Suomessa, keskustelut unifemiläisten kanssa ja osallistuminen ulkoministeriön *Tuhat ja yksi askelta* – kampanjan yhteydessä pidettyyn seminaariin. Kampanjan tarkoituksena on tehdä arabikulttuureja tutummaksi suomalaiselle yleisölle, ja seminaariin osallistui paitsi omia vieraitamme naisia mm. Marokosta, Algeriasta, Tunisiasta ja Egyptistä. Kaikilla oli kerrottavanaan edistysaskeleita, joita naisten yhteiskunnallisessa osallistumisessa ja naisia koskevassa lainsäädännössä heidän maissaan on tapahtunut ja tapahtumassa. Toinen toisiltaan he etsivät ratkaisumalleja ja hyviä käytäntöjä.

Kertoessaan siitä ahdingosta, missä irakilaiset naiset ovat joutuneet elämään – ja sodan sekä pommi-iskujen takia vieläkin elävät – vieraamme puhuivat tulevaisuudesta kuitenkin toiveikkaasti ja uskoen rauhan ja turvallisuuden saavuttamiseen. Seminaarin päätöspäivänä Säätytalolla oli silti vaikea löytää yhtään täysin kuivaa silmäkulmaa. Dr Naban esittäessä vetoamuksensa Irakin naisten puolesta.

Elettyään vuosikaudet eristyksissä muusta maailmasta he pitävät hyvin rohkaisevana sitä, että naiset Irakin ulkopuolella ovat kiinnostuneita heidän elämästään ja kohtaloistaan. He tarvitsevat kaikenpuolista tukea voidakseen toimia yhteiskunnassaan ja voidakseen osallistua jälleenrakentamiseen. Nuorimmat irakilaiset tuntevat vain sota-ajan ja poikkeustilan, jossa tulevaisuutta ei ole ollut näköpiirissä.. Oli tärkeää kuulla heidän toistavan samoja ajatuksia, joita olimme saaneet *Sota, rauha, naiset* – raportista lukea: toivoa on!

Toiveiden orastavana toteutumisenä voidaan myös pitää niitä valtavia naismääriä, jotka Afganistanissa ovat hakeutuneet mm.UNIFEMin tukemaan koulutukseen, vaikka olot ovat kaikkea muuta kuin vakiintuneet. UNIFEM tekee Afganistanissa hyvää työtä, oli edustajiemme raportti viime keväältä. Toivo paremmasta saa myös Afganistanin naiset ponnistelemaan vaikeuksista huolimatta. Tuollaiset viestit innostavat meitä täällä Suomessa toimimaan aina yhtä ponnekaasti maailman vähempiosaisten naisten puolesta.

Lopuksi onnittelemme sydämellisesti tasavallan presidentti Tarja Halosta Grameen Foundationin hänelle myöntämästä humanitaarisesta tunnustuspalkinnosta. Palkinnon perusteluina mainittiin presidentti Halosen rooli yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden, ihmisoikeuksien ja naisten tasa-arvon puolestapuhujana. Meitä unifemiläisiä rohkaisee luonnollisesti se, että presidenttimme saa kansainvälistä tunnustusta juuri niistä asioista, joita UNIFEM ja me unifemiläiset pidämme tärkeinä.

Kati Ala-Ilomäki:

Kuka pelkää tunteita?

Edessäni istuu mies, jonka kulttuurissa naisten ympärileikkaus on täysin normaalia. Minun tehtäväni on päästä ongelman ytimeen. Keskustelumme tökkii pahasti. Miten esittää poliittisesti korrektisti kysymys siitä, onko missään kulttuurissa oikein poistaa naiselta klitoris?

“But men like sex”, toteaa mies leveää hymyä naamallaan. Olen juuri ehdottanut hänelle ympärileikkaustakin parempaa keinoa säilyttää naisten kunniallisuus. Jos nimittäin miehet eivät harrasta seksiä parisuhteen ulkopuolella, tulee moinen toiminta mahdottomaksi myös naisille, ja kaupanpäälle he saavat pitää klitoriksensakin.

Mutta viestini ei ota tuulta siipiensä alle. Miehet pitävät seksistä. Siinä kaiken lähtökohta eikä sitä noin vain muuteta. Sanat jysähtävät painolla joka saa minutkin hiljenemään. Tässä eivät auta tutkimustulokset eivätkä tilastotiedot. Tukahdutan sisälläni kihelmöivän vastalauseen ja tyydyn huokaisemaan ”miehet ovat miehiä” -tyylisen latteuden.

Useammassa kuin yhdessä kulttuurissa ja uskonnossa naisen asemaa perustellaan naisen niin sanotulla luontaisella taipumuksella toimia tunteidensa ja viettiensä varassa. Tällä ikivanhalla uskomuksella on perusteltu kaikenlaista. Nainen ei voi ottaa osaa politiikkaan, nainen ei kykene pitämään aisoissa omaa seksuaalisuuttaan, nainen ei voi tehdä tiedettä, mutta nainen toki soveltuu kaikkein parhaiten kotielämään ylläpitämään, siivoamaan ja lapsia hoivaamaan (Tosin tätä naisen soveltuvuutta kotielämään suomalaisillekin tuttu uskonpuhdistaja Martti Luther perusteli naisten leveällä takamuksella. Se kuulemma soveltuu miehen takalistaa paremmin rauhalliseen kotona tehtävään tuolilla istumiseen).

Saman uskomuksen mukaan miessukupuoli edustaa järkeä ja rationaalisuutta. Mutta miten tämä on mahdollista? Eikö haastatteleman mies juuri kertonut minulle kuinka miehet eivät voi haluilleen mitään? Jos miehet ovat rationaalisia järkiolentoja, niin miten tämän väitteen kanssa sopii yksin esimerkiksi se, että eräskin helsinkiläinen Imaami selitti minulle islamissa tapahtuvan naisten seksuaalisuuden kontrollin johtuvan siitä, että Allah loi miehen sellaiseksi, ettei hän kykene kontrolloimaan itseään naisen sulojen edessä? Kuka tässä onkaan viettien vietävän? Voisimmeko vetää tästä johtopäätöksen, että politiikka ja tiede eivät yksinkertaisesti sovi miessukupuolelle?

Antiikin aikaiseen ajatteluun törmää harmillisen usein myös 2000-luvun länsimaissa. Öljyläivällä seilatessani minuakin kiellettiin ottamasta aurinkoa bikineissä, koska paljaat sääreni olisivat voineet aiheuttaa sekasortoa laivan miehistön keskuudessa.

Hiljattain Suomessa vierailut Ken Rutkowski, losangelesilainen yhden miehen mediaguru ja konsultti, järjestää kotikaupungissaan joka maanantai media-alan johtajille aamiaistapaamisen. Tapaamiset ovat haluttuja, jopa itse Bill Gates on osoittanut kiinnostuksensa näihin yli sadan media-alan johtajan tapaamisiin. Uuden mediateknologian edistyksellisyys näyttää kuitenkin olevan harhaa. Rutkowskiin tapaamiset ovat nimittäin naisjohtajilta suljettuja. Naiset kun eivät nyt välttämättä oikein sovellu moiseen vakavahenkiseen bisnestoimintaan.

”Miehet hallitsevat maailmaa, mutta naiset hallitsevat miehiä” kuuluu vanha sanonta. Eiköhän kuitenkin olisi jo aika levittää ilosanomaa siitä, että miehet voivat hallita itse itseään, oli kyse sitten seksuaalisuudesta taikka sukkaparin löytämisestä, ja siten naisillekin vapautuu aikaa astua miesten rinnalle maailmaa hallitsemaan.

Kirjoittaja on vapaa toimittaja.

Hanna Tarna:

Unifem tarjoaa opetusta, tukea ja turvaa afgaanin naisille

Aktiivisia, mutta silti surumielisiä. Tämä oli se ensivaikutelma, joka jäi Unifemin toiminnanjohtajan Leena Schmidin ja hallituksen jäsenen Terhi Mäkysen mieleen afgaanin naisista. Leena ja Terhi kävivät Afganistanissa viime toukokuussa tutustumassa paikallisten naisten arkipäivään ja Unifemin toimintaan alueella. Heidän tarkoituksenaan oli myös kartoittaa mahdollisuuksia Suomen Unifemin yhteistyöhankkeelle maassa. - Me tapasimme paljon innostuneita, energisiä ja vahvoja naisia. Mutta valokuvista heijastuu pelko ja ahdistus, arkuus ja vakavuus, Leena kertoo.

Matkasta teki antoisan se, että se ei rajoittunut pelkästään Kabuliin, vaan Leena ja Terhi kävivät myös pääkaupunkia pienemmissä Parwanissa ja Ghaznyssa. Jälkimmäisen sanotaan olevan edelleenkin vahvasti Taleban-vaikutteinen.

Matkan aikana suomalaisnaisilla oli mahdollisuus nähdä sodan vaikutukset köyhään maahan. Tuhoutuneen Kabulin katseleminen oli surullista, mutta samalla jälleenrakennuksen nopea tahti herätti hämmästyksiä. Raunioihin, todella raunioihin, oli jo nousemassa jos jonkinmoista kauppa. Toisaalta kaikkea vanhaa sotakaan ei ollut pyyhkinyt pois. Esimerkiksi burkhien käyttö vaikutti edelleen olevan varsin yleistä: naiset käyttivät sitä joko tottumuksesta tai turvallisuudentunteesta, jota kaikenpeittävä vaate antaa.

Ongelmallisinta tämän päivän Afganistanissa on turvallisuus ja tämän kokivat myös Leena ja Terhi. He joutuivat asumaan tiukasti vartioidussa turvatalossa ja Ghaznyyn mentäessä heitä saattoi aseistettu turvallisuusjoukko. Liikkuminen maassa olikin erittäin työlästä.

Unifemin toiminta on alueella virkeää

Kansainvälinen Unifem on ryhtynyt aktiivisesti toimintaan Afganistanissa. Järjestön toimisto perustettiin vuonna 2002 ja siellä työskentelee tällä hetkellä 30 henkilöä. Näistä kahdeksan on ulkomaalaista. Unifem on jakaantunut Afganistanissa viiteen tiimiin. Näistä yksi toimii naisasianministeriössä neuvoo-antavana elimenä. Muut tiimit ovat lainopillinen, talous-, tiedotus ja naisten keskuksista vastaavat tiimit.

Leena ja Terhi tutustuivat kaikkien tiimien toimintaan, mutta erityisesti heitä kiinnosti naisten keskustusten toiminta. Unifemin tarkoituksena on perustaa maahan 17 keskustusta. Tällä hetkellä toiminnassa on neljä keskustusta, joista kahdessa suomalaisunifemiläiset vierailivat. Keskusten toiminta ja käytännön merkitys on herättänyt keskustelua, mutta Unifemin mielestä niiden olemassaolo on elintärkeää.

- Ensinnäkin keskustusten tarkoituksena on tukea kansalaisyhteiskunnan syntyä ja naisten jäsenyyttä siinä. Tämän lisäksi Unifemin keskuksien tarjoavat naisille turvallisen kokoontumisympäristön, Leena selittää.

Keskusten tavoitteet pyritään saavuttamaan tarjoamalla naisille lukutaito-opetusta, johon sisältyy aina myös terveysoppi. Lisäksi keskuksien tarjoavat ammatillista valmennusta, kuten ohjausta suutarin ja räätälin töihin, tietokoneopetusta, pukuompelua ja kudontaa. Leenan mukaan myös sitä on kritisoitu, että Unifem tarjoaa tällaista ”naisen rooliin perinteisesti” kuuluvaa koulutusta. Leenan ja Terhin mielestä on kuitenkin tärkeää, että keskuksien lähtevät liikkeelle konkreettisista asioista. Kyseistä opetusta voidaan antaa suhteellisen pienillä resursseilla. Lisäksi kaikkein tärkeintä on se, että naisilla on joku paikka, missä he voivat rentoutua ja päästä hetkeksi ulos kodeistaan.

Naisten mukaantulo ei kuitenkaan aina ole kovin helppoa. Miehet ovat usein aluksi hyvin epäluuloisia. He saattavat esimerkiksi tarkastaa keskustusten tilat ja kenties tämän jälkeen antavat vaimoilleen luvan liittyä mukaan ryhmien toimintaan. Tämän lisäksi arkipäiväiset seikat rajoittavat osallistumista, sillä vaikka eräissä keskuksissa on järjestetty lasten päivähoitoa, on jonkun vielä hoidettava kotityöt.

Ne naiset, jotka osallistuivat keskustusten toimintaan, olivat hyvin innostuneita ja aktiivisia. Heitä kannusti toimintaan myös se, että he saivat myydä tekemiään tuotteita. Leena ja Terhi pohtivat, että Suomen Unifem voisi ryhtyä tuomaan esimerkiksi naisten tekemiä mattoja Suomeen ja myydä niitä täällä.

Toinen Suomen Unifemia kiinnostava yhteistyöprojekti voisi olla lainopillisen neuvonnan tarjonta naisille. Yllättävää kyllä, Afganistanin perustuslaki tarjoaa naisille paljon oikeuksia, mutta naiset eivät vain tiedä näistä paljonkaan. Keskuksiin olisikin mielekästä saada naisten oikeuksiin erikoistunut henkilö, joka voisi vastata kysymyksiin kotiväkivallasta, perimysoikeuksista tai vaikkapa maanomistuksesta.

- Tapasimme Afganistanissa myös naisjuristiliiton jäseniä. Tällä hetkellä koulutettujen ihmisten työttömyysprosentti on hyvin korkea. Yksi idea voisi olla se, että vastavalmistuneet naisjuristit työskentelisivät jonkun aikaa Unifemin naisten keskuksissa, kertoo Terhi.

Kodin nurkasta eduskuntaan?

Naisten asemassa Afganistanissa on edelleenkin paljon parannettavaa. Erityisesti pakkoavioliitot tai tyttärien lahjoittaminen vihamiehelle riitatilanteiden ratkaisemiseksi ovat akuutteja asioita, joille on tehtävä jotain. Mutta jotain on jo saavutettukin. Afganistanissa pidetään presidentin vaalit 9 lokakuuta ja parlamenttivaalit ensi tammikuussa. Viimeisimpien tietojen mukaan vaaleihin rekisteröityneistä ihmisistä noin puolet olisi naisia. Perustuslain mukaan Afganistanin jokaisesta 32 provinssista tulisi valita kaksi naista parlamenttiin.

Leenan ja Terhin mukaan asiasta valveutuneet naiset olivat hyvin innostuneita äänioikeudestaan ja tulevista vaaleista. He näkivät prosessissa valtavia mahdollisuuksia. Muuten naisilla oli kuitenkin usein vain vähän tietoa siitä, mitä kaikkea rekisteröityminen merkitsi. Nämä naiset saattoivat olla onnellisia itse rekisteröimisestä ja siitä, että heille myönnettiin virallinen henkilökortti. Jo tämä oli merkki jostain. Itse vaalit eivät kuitenkaan sanoneet heille mitään. Myös ehdokkaaksi asettuminen oli suuri tabu, se herätti jopa

pelkoa. Mitä syrjäseudulla asuvalle naiselle esimerkiksi merkitsisi käytännössä lähteä monien kilometrien päähän Kabuliin töihin? Entä ketä naisia lähtee todellisuudessa ehdokkaaksi? Kenties eräiden vahvojen naisjärjestöjen edustajia, mutta tämän lisäksi osa naisista oli vahvasti sitä mieltä, että paikalliset sotaherrat asettavat omat vaimonsa ehdokaslistoille ja vaikuttavat sitten heidän kautta parlamentin toimintaan.

- Olen henkilökohtaisesti sitä mieltä, että aika ei ole vielä ihan kypsä vaaleille. Mutta vaaleilla on symbolinen merkitys: se tarkoittaa sitä, että nyt lähdetään kohti demokratiaa, vaalitarkkailijana eri alueilla kiertänyt Terhi pohtii.
- Jostakin on alettava, ja tämä on yksi askel eteenpäin.

Kati Ala-Ilomäki:

Uusia ystäviä Irakista

Unifem kutsui ulkoministeriön rahoituksen turvin kolme irakilaisista naista viikon visiitille Suomeen. Onnistunut viikko toi mukanaan ajatusten vaihtoa, uusia ystäviä ja tärkeää tietoa Irakin nykytilanteesta.

Irakilainen **Rehiba Mohammad Latif** hakee Marttojen keittiön naulakosta essun ja ryhtyy hommiin. 62-vuotias Rehiba leipoo ensimmäistä kertaa elämässään karjalanpiirakoita. Kädet kuitenkin muokkaavat taikinaa tottuneesti, ja Unifemin vapaaehtoiset jäävät tahdissa pahasti jälkeen. Rehiba nauraa ja viittoilee suurta ympyrää. Tätä hommaa on kuule tehty paljon, hänen elekielensä tuntuu kertovan.

Voimakas tahtonainen

Rehiba on arabiaa ja tarkoittaa pelottavaa. Rehiban isä nimesi tyttärensä näin, koska halusi hänestä kasvavan vahva ja päämäärätietoinen nainen. Rehiba toimi isänsä tahdon mukaisesti. Poliitiikkaan hän lähti jo 17-vuotiaana. Pian Rehiban johtama sosialistinen Iraqi Woman's League joutui kuitenkin baathistien epäsuosioon. Rehiba passitettiin vankilaan, jossa hän oli kuusi vuotta ja kärsi kidutuksesta. Hän joutui odottamaan poliittisen toiminnan uutta aktiivisuuden kautta siihen asti kunnes Saddam suistui vallasta keväällä 2003.

Rehiban puheet ja päämäärätietoinen aktiivisuus innoitti Suomessa. Ulkoministeriön Tuhat ja yksi askelta -seminaarissa hän korostikin aktiivisuuden merkitystä. Esimerkkinä hän käytti Irakin perhelakia.

Vuonna 1959 Irak sai perhelain, joka paransi naisten oikeuksia tasolle, jolla ne eivät ole useissa arabimaissa vielä. Väliaikainen hallinto oli kuitenkin islamistien painostuksesta vähällä kumota perhelain, ja huonontaa näin oleellisesti naisten asemaa. Kumoamispäätös kuitenkin peruttiin, ja nyt perhelakiin kaavaillaan jopa naisten oloja parantavia muutoksia. Kiitos tästä kuuluu osittain Rehiballe, joka on ollut aktiivisesti organisoimassa mielenosoituksia perhelain kumoamista vastaan.

Nuoren polven aktivisti

Nuorin Unifemin vieraista oli 26-vuotias kuvataiteilija **Raffa Al-Bedri**. Lehdistön kiinnostus oli suuri myös Raffaa kohtaan. Edustaahan hän Irakin uutta sukupolvea.

Vaikka matka Suomeen olikin Raffaan ensimmäinen ulkomaanmatka, ei mikään tuntunut häntä kovasti yllättävän. Bagdadissa Raffa työskentelee valtion omistamassa taidegalleriassa ja toimii aktiivisesti paikallisessa ihmisoikeusliitossa.

Irakilaisten vieraiden Suomen aikataulu oli tiukka, mutta Raffalle jäi kuitenkin aikaa vierailta helsinkiläisissä taidegallerioissa ja Kiasmassa, jossa erityisesti videoinstallaatiot kiehtoivat häntä.

- Irakissa ei vielä tehdä mitään vastaavaa. Siellä ei osata edes ajatella tällaista”, hän kommentoi.

Viikon aikana Raffa joutui vastaamaan useisiin kysymyksiin naisten asemasta Irakissa. Hän ei kuitenkaan halunnut erotella toisistaan vahvasti naisten ja miesten tilannetta. Turvallisuus- ja työllisyystilannehan ovat tällä hetkellä Irakissa heikkoja kummallekin sukupuolelle.

Unifemin vieraista Raffa oli ainut, joka peitti päänsä paljon kiistellyillä huivilla.

- Raffan sukupolvelle huivin käyttö on normaali tapa, minun sukupolvelleni ei. 1960-luvulla Irakissakin kävivät miehet ja naiset jopa uimassa samalla uima-altaalla. Minullakin oli silloin bikinit, puhkui kolmas Unifemin vieraista, biologian professori **Naba S. Hamid**.

Itsenäinen ajattelu tärkeää

Vuonna 1946 syntynyt Dr Naba yritti herätellä oppilaitaan ajattelemaan itsenäisesti myös Saddamin vallan aikana.

- Jokaisen oppitunnin lopulle varasin kymmenen minuuttia keskustelulle, jossa yritin rohkaista heitä edes vähän kyseenalaistamaan ja pohtimaan erillaisia asioita. Tietysti minun piti kuitenkin olla hyvin varovainen koko ajan, Dr Naba kertoi.

Nykyisin Dr Naba pyrkii vahvistamaan nuorten itseluottamusta perustamansa naisten keskus New Horizon Centerin kautta. Tällä hetkellä keskuksen palvelut ovat myös miesten käytettävissä.

Minna Peltomäki:

Valtuuskuntalainen lähikuvassa: Harriet Eckstein

”Uskon siihen, että jokainen voi vaikuttaa”

Suomen Pfizerin toimitusjohtaja Harriet Eckstein on herättänyt mielenkiintoa olemalla Pfizerin tytäryhtiöiden ensimmäinen naisjohtaja Euroopassa. Pfizer on perinteinen ja miehinen yritys, joten naisen nimitys toimitusjohtajaksi neljä vuotta sitten sai runsaasti huomiota. Myöhemmin huomion painopiste on siirtynyt työn tulokseen, Ecksteinin johtama Suomen toiminto on Pfizerin menestyksekkäimpiä tytäryhtiöitä Euroopassa. Eckstein myöntää suoraan harmittelevansa, että monet edelleenkin erottelevat mielessään johtajat ja naisjohtajat.

- Itse ajattelen, että tärkeintä ovat ammattitaito, osaaminen ja työelämän näytöt eikä se, onko nainen vai mies. Monet yritykset menettävät paljon siinä, että heillä ei ole naisia johtotehtävissä. Jos tekee läpileikkauksen suomalaisista suuryrityksistä, niin johdon rakenne on vielä hyvin miespainotteinen ja välillä miesten keskinäiset verkostot tuntuvat hankalilta. Itselläni on yhteyksiä sekä naisiin että miehiin eri teollisuudenaloilla, erilaisia verkostoja joista ammennan tietoa ja kuuntelen mielipiteitä, joista sitten muodostan omani, Eckstein kertoo.

Suomessa johtajina on yhä enemmän naisia. Naisten nousu johtaviin asemiin ei kuitenkaan ole aina itsestäänselvyys, esimerkiksi reilu vuosi sitten mediassa käytiin keskustelua valtionyhtiöiden hallitusten jäsenten sukupuolijakaumasta. Niin sanottuja naiskiintiöitä Eckstein ei kuitenkaan kannata.

- Minulta kysyttiin erään lehden haastattelussa, haluaisinko olla kiintiönainen – en missään nimessä! Kyllä omalla osaamisella pitää pärjätä, toteaa Eckstein.

Lasten ja nuorten voima

Työn lisäksi Harriet Ecksteinilla on useita luottamustehtäviä. Hän on muun muassa Pfizerin edustajana Suomen lasten ja nuorten säätiön neuvottelukunnassa, Silmäsäätiön hallintoneuvoston jäsen ja Lääketeollisuus ry:n hallituksen varapuheenjohtaja. Työn ohella hän myös opiskelee, viimeinen tentti Helsingin kauppakorkeakoulun EMBA-tutkintoa varten on syyskuussa. Arkeen ja kiireeseen Eckstein sanoo ammentavansa paljon voimaa kotihetkistään. Perhe on keskeisessä asemassa, kotona ovat kaksi murrosikäistä lasta, isäntä ja koira.

Työ, opiskelu ja perhe pysyvät tasapainossa, sillä Eckstein on opetellut sanomaan ”ei” ja pyrkii valitsemaan tarkkaan toiminnat, joihin lupautuu mukaan.

- UNIFEM on minulle aivan erityinen asia, oli suuri kunnia tulla pyydytyksi mukaan. Siinä kohdassa en joutunut edes harkitsemaan ajankäyttöä. Naisena koen, että haluan auttaa naisia jollain tavoin niissä maissa, joissa ei ole samoja mahdollisuuksia kuin meillä tällä pallonpuoliskolla. Uskon, että yhteiskunnallisesti vaikutusvaltaisten naisten mukanaolo UNIFEMin toiminnassa on tärkeää. Tunnetut henkilöt voivat lisätä ihmisten uskallusta liittyä mukaan ja heidän kauttaan voi myös viedä viestiä eteenpäin, Eckstein arvelee.

Eckstein uskoo UNIFEMin toiminnassa myös lasten ja nuorten voimaan.

- On tärkeää, miten me naisina ja äiteinä kasvatamme lapsemme ymmärtämään paitsi kulttuurieroja myös maailmaa laajemmalla perspektiivillä. Yritän opettaa omille lapsilleni oikeiden asioiden tunnistamista ja sitä kautta suvaitsevaisuutta jo nuoresta lähtien. UNIFEM voisi esimerkiksi tehdä vierailuja kouluihin ja löytää eri tavalla nuoria, jotka kiinnostuisivat toiminnasta. Itse uskon siihen, että jokainen voi vaikuttaa. Pienillä konkreettisilla teoilla voi saada paljon aikaan.

UNIFEMin tärkeimpänä tehtävänä kehittyvissä maissa Eckstein pitää naisten koulutusta, tiedon jakamista ja valistustyötä. Konkreettisia esimerkkejä ovat muun muassa naistenkeskukset.

- Terveystenhuollon ammattilaisena tiedän, että infrastruktuuria pitää parantaa. Naisten kohdalla uskon erityisesti koulutuksen merkitykseen. Jo nuorille tyttölapsille pitäisi suoda mahdollisuus opiskeluun, tässä on vielä erittäin paljon työtä. Monessa maassa naisten arvostus yhteiskunnassa on olematon ja yksi keino parantaa sitä on lisätä valistusta ja

koulutusta. Naiset tulee saada mukaan toimintaan paikallisella tasolla, jotta he pystyvät auttamaan naisia paremmin omassa yhteiskunnassaan.

Laura Parkkinen: Naisasiaa Euroopan sydämessä

Lobby European des Femmes, vastaa hallintosihteeri Anne-Mari Leunis puhelimeen, ja ottaa puukengät jalastaan. Ollaan Brysselissä, kivenheiton päässä Euroopan parlamentista. EWL – LEF on kuitenkin eri vyöhykkeellä kuin muodollisemmat EU- virastot. Vuonna 1990 perustettu EWL on eurooppalaisten naisjärjestöjen keskusjärjestö, johon kuuluu 3000 erilaista organisaatiota viidestätoista eri maasta. Valkoisessa loft -tilassa loistavat kristallikruunut ja kesäkuisena aamupäivänä se muistuttaa puuhakasta muurahaiskekoa.

- Sanalla lobbaus on usein negatiivinen kaiku. Lobbaus mielletään usein aggressiiviseksi, sillä tarkoitetaan ammattijärjestöjen harrastamaa tunnettavuuspolitiikkaa. Olemme kuitenkin naisjärjestöjen ääni, linkki päättäjien ja naisjärjestöjen välillä. Lobby ei vaadi jäsenjärjestöjensä osallistuvan kaikkiin sen kampanjoihin, vaan jäsenjärjestöt voivat valita niitä kiinnostavat erityisalueet. Tämän johdosta Lobbylla on useita erityyppisiä jäsenjärjestöjä, kuten American Jewish Women Association ja Soroptimistinaiset, kertoo Mary McPhail, järjestön ryhdikäs toiminnanjohtaja.

- Neuvottelemme erilaisten organisaatioiden kanssa ja yritämme saada ne ottamaan huomioon naisnäkökulman. Suurin osa ajastani menee kuitenkin tällä hetkellä erilaisten sponsoreiden etsimiseen, McPhail toteaa.
- Luonnollisesti teemme yhteistyötä muiden NGO- organisaatioiden kanssa. Yhteisenä foorumina toimii European Social Platform.

Järjestöllä on kahdeksan vakituista työntekijää, jotka ovat keskittyneet omiin tehtäviinsä. Yhteisöllisyydestä kertoo jotain se, että ruoka-ajat vietetään yhdessä ja jokaisen syntymäpäivää juhlitaan.

Colette de Troy on keskittynyt tutkimaan naisiin kohdistuvaa väkivaltaa.

– Organisoimme juuri Ruotsin suurlähetystön kanssa väkivaltaseminaarin. Mielestäni on hämmästyttävää että Suomessa parisuhteet ovat usein väkivaltaisia, de Troy sanoo.

Turkin naiset askeleen edellä

Malin Björk on käynyt neuvotteluja Maltan naisjärjestöjen kanssa. Uusien jäsenmaiden naisjärjestöt legitimoidaan EWL:n jäseniksi. Vaikka Turkin potentiaalisessa EU-jäsenyydessä on ongelmia, ovat turkkilaiset naisjärjestöt EWL:n jäseniä.

- Turkissa korostuu ero kaupungin ja maaseudun välillä. Kunniamurha on maaseudulla vaikuttava kontrollikeino, joka on erityisen ongelmallinen. Turkkilaiset naiset ovat jo EU:ssa, kun Turkin naisjärjestöt liittyivät EWL:yn, Björk kertoo.

Pariisissa ja Sorbonnessa kansainvälisestä politiikkaa opiskellut ruotsalainen Anna Lindqvist hankkiutui EWL:n harjoittelijaksi opiskeltuaan Ranskassa.

– En oikein ystävystynyt ranskalaisten tyttöjen kanssa tai ymmärtänyt heidän näkökantansa ja naistutkimus alkoi kiinnostaa.

Toiminnanjohtaja Mary McPhailin mukaan Brysselissä on osattava verkostoitua.
- Erilaiset epäviralliset tapaamiset, kuten aamiaiset ovat tärkeitä. Pohjoismaiden Neuvosto antaa mielestäni Pohjoismaille vahvat yhteistyövalmiudet. Te suomalaiset menetitte paljon, kun menetitte Heidi Hautalan. Miten te ylipäänsä pärjätte ilman häntä? McPhail hymyilee.

<http://www.ewl.com>